

LBRIS

We know
books

Ion Boloș

Despre societatea
vitelor eroine

Ediția a doua

LIMES
2021

reprezentantului, cel care le văzuse la rându-i prin ochii celui de mai sus, pentru ca opinia publică să fie informată despre ce și cum aveau ei voie să vadă, deci, ei le zăriseră prin ochii atotștiutorului Vasile, prin urmare existau în realitate, o realitate de netăgăduit – aparate pe care, cu o expresie nu prea măgulitoare pentru crescătorii de vite din despărțământul lor, și era vorba doar de unul din aparate, și-l cumpărara pur și simplu cu boul „ăl mai digan”, după expresia lui Vasile, cel care, după, adăugase Vasile, deci după bou fugise cât a fost vara de lungă și miriștea de întinsă, ba și peste niște finețe și pășuni, numai și numai ca să-l facă de peste 3000 kg. Iar ei să dea mândrețe de bou pe ditamai hodorogeala, care nici bună de tăiat nu era și nici bună de mâncat nu era, ba nici aparat ca lumea, adică mare și rezistent nu părea, ci doar atât avea, deci niște roțițe din care sunau niște voci despre alte voci, despre vizitele colegilor mai sus situați, reprezentanți ai minunatei ORACA – păsări călătoare care reprezentau pe păsări șezătoare la birouri încăpătoare, care la rândul lor înscriau câte ceva despre alte păsări muncitoare, aflate la baza și temelia instituției de ale cărei poale stătea agățat Vasile...

Cuprins

<i>AVERTISMENT</i>	7
Correspondentul involuntar al ziarului de provincie „Năruința”, rubrica <i>Fapte pe măsură</i> , despre primul contact cu realitatea societății vitelor eroine... ..	9
Correspondentul involuntar al ziarului „Năruința” către rubrica <i>Fapte pe măsură</i>	17
Ziarul „Năruința”, rubrica <i>Fapte pe măsură</i> , despre premiera doamnei vaci.....	27
A doua oară despre aceeași vită eroină.....	40
A doua însemnare a „involuntarului” în jurnalul intim al său.....	50
Ziua cea mare	69
Despre microbi și microboi	73
Correspondentul involuntar al ziarului „Năruința”; rubrica <i>Fapte pe măsură</i> , despre concluziile trase de responsabilul oamenilor de ordine, în legătură directă cu actul de lovire intenționată a hipersensibilei progeneruri a vitei eroine	85
Correspondentul involuntar al ziarului „Năruința” despre minimele maxime descoperite cu prilejul unor săpături arheologice efectuate în pereții instituției la care lucra iresponsabilul cultural	91
Depoziția iresponsabilului cu protecția muncii despre un accident nemaiîntâlnit.....	94
„Faima Comisiei de răzgândire a cunoștințelor științifice a întrecut granițele arbitrate ale comunei”, anunță pe prima pagină a cotidianului de provincie „Năruința” la rubrica <i>Fapte pe măsură</i> ..	105
Ziarul „Năruința” nu publică articole cu obiect literar, prin urmare, correspondentul său involuntar și-a văzut refuzate, de către redacția vigilentă, încercările lui de a îmbina în mod armonios și în scris știrea acidă cu sentimentul.....	111

Corespondentul involuntar pentru ziarul „Năruința”, rubrica *Fapte pe măsură*, despre pregătirile făcute în vederea sosirii unui înalt demnitar în despărțământul vitelor-eroine.....136

În legătură cu autobiografia pe care corespondentul involuntar a fost solicitat s-o întocmească, există câteva date care musai trebuie să fie inserate în ziarul la care colabora149

Corespondentul involuntar al ziarului „Năruința”, rubrica *Fapte pe măsură*, despre sosirea altui înalt demnitar în despărțământul vitelor-eroine 153

Despre rostogolirile și mirările din gușă de căpușă ale privitorilor măriei sale vite eroine – literă, ochi de lanț, ochelar de cal, cerc, incredibil cisticerc și șerpuiți de melc161

**Corespondentul involuntar al ziarului
de provincie „Năruința”, rubrica *Fapte pe măsură*,
despre primul contact cu realitatea societății
vitelor eroine...**

Nu se știe bine niciodată din ce pricină sau cum s-au întâmplat lucrurile, dar, deodată, când Alexandru tocmai dădea să pună piciorul pe tăpșanul din fața caselor, acolo unde ajunsese cu râvnă, după efort și sudoare, urmând cărarea ce urcase piețuș, bătătorită și plină de urmele celor care lunecaseră... tocmai acolo se întâlnește în nas cu vaca aceea, ieșită chiar atunci din grajd și care vacă se opri drept în fața lui, țintindu-și urechile înainte și nu se intimidă deloc de domnul cu cravată și cu geanta plină, ci stătu țeapănă, ca și cum ar fi fost în stare să-l înțeleagă, să-i urmeze sfaturile, pe care el, nou venitul, i le-ar fi dat...

Dar nu, el, nu! Doamne ferește, să-i vorbească vitei! el abia avu timp să se tragă la o parte, lângă gard, și să observe cum ditamai namila se porni să se întoarcă pe loc și să-și salte cu greutate picioarele de dinapoi, într-un dans „ca de cal”, își zise Alexandru; dar care azvârlitură nu-i prea reuși...

În schimb, mișcarea îi izbuti vițelului, ce tocmai ieșea din grajd în urma vitei și pe care Alexandru abia apucă să-l vadă precipitându-se spre el, în cele din urmă proptindu-se pe picioarele dindărăt, opintindu-se; reprezentantul tineretului bovin o luă la vale pe cărăruie cu atâta elan încât, dacă nu s-ar fi lipit la timp de gard, el, tocmai tovarășul Alexandru de la centru, s-ar fi putut pomeni luat în coarne și împins cine știe unde...

De frică, sau nu se știe de ce altceva, Alexandru aruncă geanta și hârtiile ce le avea acolo se împrăștiară care încotro... Fapta sa se putea datora și celor ce, susținea el, în declarația făcută mai târziu, în depoziția de reconstituire a întâmplării în care se sugera că, după cum zicea Alexandru, el văzu venind spre el „un bivol sau cam așa ceva, în orice caz ceva mare și negru, înspăimântător, cu coarne mari și răsucite, fioroase, cu ochii ieșiți parcă din orbite, care animal – zicea

el – în depozitie, dacă nu m-aș fi tras la timp din calea lui, lipindu-mă de gard, ar fi fost în stare să mă ia în coarne și să mă poarte așa, cât i-o fi convenit lui ca apoi să mă izbească de pământ și, poate să mă împungă cu nemaipomenitele-i prelungiri «ante capitis», cum văzusem eu întâmplându-se pe la noi, într-un târg de vite, unde o fost unul omorât...”

Martorii, cei câțiva țărani, care la început zâmbiră și fură gata să protesteze la așa „gugumăni”, când depozantul aduse vorba de moarte, își luară seama, arătându-se întâi nedumeriți apoi serioși și supuși, înclinând din cap a aprobare, zicând cum că da: poate că ei nu văzuseră bine și poate că „domnul perceptor” fusese într-adevăr întâmpinat de taurul comunei și nu de către un biet vițel, cum apreciaseră ei atunci – un taur care s-a repezit furios spre „domnul”... și nu un biet vițel oare zburda și care reușise să-și întrecă vaca mamă, luându-i-o cu mult înainte...

Așa că văzând dânsul pe vițelul-taur, aruncă de-ndată geanta, frumoasa aceea de geantă „din piele de activist”, cum o denumiseră țărani, pe care geantă, când văzură sătenii că o aruncă, se cam cruciră și nu-și putură crede ochilor... dar, mai apoi își ziseră că tot viața-i mai de preț, și în sfârșit crezură, când, din geantă, pe cărare în jos, sub picioarele nerăbdătoare ale vițelului se răspândiră coli albe din extraordinarul registru, în care erau înscrise, fără să se poată vedea cu ochiul liber, datoriile lor... ei zicându-le cote.

Pentru săteni, registrul acela avea o ciudățenie pe care nu prea și-o puteau explica: foile de hârtie păreau albastre și, pe ele, dacă te uitai, nu distingeai nimic, nici o cifră, nici o datorie, de parcă n-ar fi fast nimic înscris acolo... Încât nici când se uita dumnealui, domnul Alexandru, tot nimic nu distingea, în timpul căutării rubricilor celor ce solicita a ști cât mai datorează: degeaba deschidea registrul și se uita la poziția celui care se afla în fața sa, încât nici el nimic nu vedea... De unde, cei apropiați deduseseră că cerneala de care se folosea domnul Alexandru nu se vedea; era nevoie, și domnul Alexandru o dovedise de nenumărate ori, de o riglă specială, colorată, prin care să se uite și care le arăta câte „chile” dăduseră și

câte „chile” mai aveau de dat, fiecare, în parte sau toți la un loc, după cum le era soarta...

Cât despre cum proceda, când înscria ceva, domnul Alexandru fu văzut punându-și niște ochelari speciali, luând toc nou și cerneală cu înscrisul pe ea „secret”, încât numai după ce-și schimba ochelarii obișnuiți – cei prin care privea pe stradă cei cu care se uita la paharul de pălincă, pe care gazda se simțea dator să-l ofere măriei sale, domnului Alexandru, ca să-l mai îmblânzească; deci abia după ce-i lepăda pe cei obișnuiți, cei de toate zilele, și-și puneă o pereche dintre cei colorați, abia apoi începea domnul Alexandru a scrie...

Încât, după spusele unora, dintre cei mai apropiați, rezultau două lucruri: unu, că, dacă cineva, cunoscător într-ale primăriei, au ba, necunoscător, ar fi pătruns prin „ifracție” în spatele biroului și, dacă ar fi dat de registru, tot n-ar fi putut desluși nimic, n-ar fi reușit să modifice nici un procent din majorările ce cu suflet de câine le contabiliza perceptorul la sfârșitul fiecărei luni, de ajungeau majorările mai grozave decât cotele inițiale; fiindcă numai domnul Alexandru avea, și-i ținea la purtător și folosea doar cu aprobare specială, cei ochelari, încât toți erau la cheremul său, după cum îi plăcea să spună și spusele lui să impresioneze...

De aci derivând un alt lucru, care avea să se confirme peste ani: că acele cote erau ca și cum nici n-ar fi existat și, posibil, cum se explicase mai târziu, că pur și simplu acele cote n-au fost decât invenții ale mefienților, pentru că nu avea să se găsească nici măcar „de sămânță” un astfel de registru care să dovedească cum că oamenii au suferit, neexistând plătitori... Deci, nefiind registre, n-au fost nici cote, și nici oamenii n-au suferit, nefiind sechestruri... Peste ani toată lumea era cinstită, fără pată și numai scorneli erau toate câte se vorbeau...

Ba se mai zicea încă ceva – și asta se puneă pe seama posibilelor defecte din ochelarii omului, ai domnului Alexandru, cum că funcționarul, din an în an le mărea tot mai mult cotele, daniile, încât spaima oamenilor creștea și nu mai știau cum să-l ademenească, să-l îmbuneze pe mai-marele peste dările statului, cel

care le putea sechestra chiar și așternutul din pat, până să reușească să achite... Grijă că acele cote nu se vor sfârși niciodată le băga sătenilor frica în oase și cuțitul în inimă...

... pe când acum, în momentul atacului săvârșit de vițel contra mai-marelui, pur și simplu nu le venea a crede: acele fără de seamă, înspăimântătoare hârtii albastre, fără să pară a conține ceva înscris pe ele, ajunseseră sub picioarele dobitocului: părea ceva extraordinar – să reușească să facă un vițel ceea ce nu reușiseră să facă ei...

Nevenindu-le să creadă, până să pipăie, precum și curioși asupra a ceea ce se va întâmpla în continuare, sătenii, cu mâinile la gură, de-a dreptul speriați, se uitau totuși cu speranță crescândă cum acele foi se risipesc, sunt rupte și nu mai înseamnă nimic...

Ba mai mult: când doamna vacă ajunse la capătul cărării, apucă în gură cotorul lustruit al registrului și începu să-l morfolească cu atâta poftă, de crezură cu toții că îl va mânca de adevăratelea... Ei, da! în acel moment, mirarea țăranilor depăși marginile obișnuitului și, ca întotdeauna, în clipele de maximă încordare și de spaimă deosebită, se adresară aproape în cor celui care, credeau ei, avea milă de viața lor: „Doamne, Dumnezeu! Dumnezeu mare și făcător de minuni! Îndură-te spre noi!”... și altele de același soi....

Unii începură să încurajeze vaca, de parcă ea le-ar fi putut pricepe strigătele de încurajare. Alții își lovira palmele, în semn de mare izbândă... Și când văzură că vaca nu se potolea și că începe să mestece cu oarecare lentoare, dar tot mai ferm, registrul acela minunat, unii dintre martori, în spaima de a nu fi zăriți de către cineva cum se bucură, își puseseră mâinile peste față, peste ochi, zicându-și cum că totuși, parcă obrăznicia vitei depășise orice limită! Ei înșiși, care în sinea lor o aprobau pentru ceea ce făcea, la suprafața și de ochii autorităților, unii față de alții, se exprimară cam așa: „Nu, nu se poate! E parcă prea mult, doamnă!...” Și numai când își luară seama că se adresează unei vite cu vorba aceea „doamnă”, abia atunci, se rușinară și, înghesuindu-se unii într-alții, fără să se privească între ei se uitară cu speranță doar spre vită...

„Am spus eu c-o s-o pătească!”, zise careva dintre privitori; atrăgându-le atenția și celorlalți asupra vițelului-taur. Într-adevăr, bietul vițel o pățise: lunecând, ducându-se târâș-grăpiș pe cărare și totdeodată ducând cu el numeroase file din registrul acela albastru, ajunse cu unul dintre picioarele de dinapoi cu mult înaintea decât i-ar fi fost locul, în timp ce piciorul de dinainte se oprise brusc, proptindu-se într-o rădăcină netrebnică din apropierea jgheabului fântânii, astfel încât lăsându-se pe piciorul frânt și împiedicat, vițelul se dăduse peste cap, rupându-și spinarea și eliberând, în cele din urmă de sub copite, foile albastre pe care vântul le luă și le împrăștiă în lumea mare, până unde nici cu gândul nu gândești, ajungând și peste ocean...

Când îl priviră mai îndeaproape, sătenilor li se păru că, cu ochii în care se uscau lacrimi sub adierea vântului, bietul vițel parcă ar fi vrut să-și ceară iertare pentru ceea ce făcuse și mai ales pentru îndrăzneala de a fi ceea ce nu-i era dat să fie și, mai ales, pentru că fiind unul dintre cei meniți a fi predați la ORACA își permisesese să încerce să rupă, cu prețul vieții, tocmai foaia pe care era specificată data și greutatea lui de livrare...

Cu capetele descoperite, sub privirile rugătoare ale doamnei vaci, care-i alina odorului ultimele clipe cu mugete blânde, sătenii îl văzură pe vițel dându-și obștescul sfârșit, continuând să-l privegheze chiar și după ce fusese clar că intrase în altă lume...

Dar ceea ce spunea domnul Alexandru părea de neînchipuit: sus, la începutul cărării, se petrecuse ceva care părea să depășească orice închipuire: blestematul de vițel, ba, pardon, nefericitul!, că despre morți numai de bine, în galopul său de sănătate, dar și-n lunecatul său despovărător, nu păru să aibă nici măcar atâta bun simț încât să-și controleze sfincterele, astfel că, cu voie sau fără de voie, de asta neputând fi sigur nimeni, nici chiar domnul perceptor, cu atât mai puțin onorata comisie chemată să-i ancheteze pe țăranii înspăimântați de ceea ce-o să-i facă vițelului, încât se rugară în cor de don' inspector ca să-l bage pe nefericit la rubrica „fără de voie”, deși el, nefericitul, dădu drumul balegii și pătase (iarăși implorară țăranii

ca să fie iertat) mare parte din filele cele mai prețioase, unice și tocmai de aceea, respectivele file, dintre cele care reușiseră a rămâne întregi, nici măcar atinse de netrebnicele copite, care hârtii, iată!, îl pedepsiră pe instigator, trântindu-l la pământ!

Așa că se conchise că nu mai era nimic de făcut!

Ba da! Sosiseră autoritățile, care constataseră și înscriseseră, după cum urmează: la rubrica „întâmplări” – deces; la rubrica intenționat au ba – fără de voie; la martori – un grup de tovarăși; pentru ca, în momentul în care primul bărbat, care avu onoarea să se întâlnească cu onorata, cel dintâi care pusese piciorul pe tăpșan, în speță domnul Alexandru, care ceru și depuse mărturie pentru ceea ce urmează – „în spiritul adevărului”, ziseseră ei și el după ei, deci se consideră a se bine sesiza și se admise ca irefutabilă contestația, specificându-se cum că împotriva domnului Alexandru se năpustise un ditamai taur, așa că cel care completa formularul spusese „să trăiți!” și șterse ce scrisese mai înainte, adică vițel după spusele țărănilor și corectă menționând „mare taur”, dar asupra vitezei de deplasare nu prea reușiră să cadă de acord, întrucât domnul Alexandru susținea una iar țărani alta, dar asupra motivului întâmplării, lucrurile se pășăriră, martorii căzând la înțelegere, deși cu oarecare greutate dialectică în sensul că țărani, ca să-i facă plăcere domnului Alexandru susținură că decedatul „turbase”, dar domnul perceptor și înalta comisie încercară să-i lămurească cum că „turbarea nu există decât la câini” așa că, până la urmă, la rubrica respectivă consemnară: „în curs de verificare”...

Cât despre dacă avea sau nu origine sănătoasă, toți sătenii depuseseră mărturie în același sens, arătând că vaca, domnia-sa vită, avea bune recomandări încă de la prima fătare, că se străduise și făcuse nu mai puțin de zece viței, numai până atunci și că toate progeniturile se dovediseră, până în momentul acela, exemplare de soi și înțelepte: unii dintre viței ajungând la greutatea de livrare apreciabile, cu mult peste greutatea medie, deci cu mult peste alții, și asta chiar înainte de tăiere, cum a fost cel de care-și amintesc toți sătenii și care, pentru merite deosebite, dobândise de la ORACA

dreptul ca, înainte de sacrificiul suprem, să se preumbe prin fața unei comisii care stătea pe scaune plușate, aduse anume cu ocazia evenimentului respectiv și care comisie se grăbise să aprobe ca respectivul dobitoc să umble pe un covor roșu, dar – și aici se jurară țărani că le crapă obrazul de rușine la aducerea aminte – în neștiința sa, în bătoșenia și făloșenia sa, boul de vițel lăsase o pată de neșters, atât pe covor, cât și printre progeniturile vitei eroine, întrucât cu toată încrederea de care se bucura și cu toată buna sa purtare de până atunci avu scăparea sau neobrăzarea și îndrăzneala cruntă să lase să cadă taman pe covorul roșu (fiind și asta adevărat: că numai la capăt!) două balegi verzui, însoțite de zgomote hidro-aerice (care, de altfel, se obișnuiesc și printre oameni, sub denumirea onorabilă de „vânturi”...)

Așa că acela fusese singurul moment penibil, iar vițelul singurul exemplar care „pătase” onoarea familiei. Și, susținură țărani, ca să fie toate exacte, încă și dumneavoastră trebuie să știți că doamna vacă, taman cu un an înainte fusese declarată *vacă-eroină*, din cauza și cu sprijinul lui „pater-familias”, însoțitorul ei – un taur din rasa Simmenthal – așa că împreună, de ziua ieșirii la iarbă, a fericirii și înălțării, *vacă-eroină* însoțită de un taur, ei, doi, împreună, primiseră învoirea să parcurgă, unul lângă altul, un drum de beton, făcut numai și numai în cinstea lor; să-l parcurgă fără potcoave, ca să nu deranjeze la urechi membrii comisiei – o altă comisie care îi citise doamnei vaci înștiințarea prin care se desemna o diplomă, care diplomă fu încredințată copilului mai mic al familiei ce deținea suprema vită, întrucât, vacile, dovedindu-se și din acest punct de vedere mai înțelegătoare decât tatăl băiatului, care, tocmai de ziua aceea nu profitase spre a fi prezent la decorare, găsindu-și nimerit ca exact atunci să-și îngroape o mătușă... așa că medalia fu pusă în mâna copilului, căruia i se ură din inimă să ajungă un vrednic crescător de vite, cum era familia sa, cu cea mai mare vită, cea mai prolifică și el, copilul – parte din familia celui mai bun gospodar...

Deci, depunând mărturie în sensul bunei purtări de până atunci, se hotărî, de comun acord, ca vițelului, deși mort, și nu din

vina oamenilor, să-i fie permis a intra pe gâturile celor prezenți, sub formă de friptură, făcând parte din felul doi al unei agape organizate în cinstea bravei comisii de anchetă...

Cu aceiași prilej, dând dovadă de intransigență revoluționară și buni patrioți, membrii comisiei, conform indicațiilor venite de *sus* hotărârea să-i retragă doamnei vaci toate ordinele și medaliile primite, în lunga și plăcuta misiune de aducere pe lume a progeniturilor fruntașe. Ba încă se mai hotărî ca nici o dorință de împreunare să nu-i mai fie satisfăcută, oricât de imperios s-ar manifesta ea.

Cât despre taurul care era în mare tandrețe, spre a nu-l supăra și spre a-l feri – și iarăși fu folosită blestemata de teorie a lui Freud – de complexul abstenenței, acesta, marele taur fu dezafectat și încredințat unei tinere juninci, de la care se așteptau rezultate și mai bune, și care, chiar și în timpul degradării vacii-eroine, dovedi reale aptitudini de procreere și o poftă ne bună de împreunare, cum rar le-a mai fost dat să vadă privitorilor, provocându-l mereu pe bătrânul taur, mirosindu-l și dându-i mereu târcoale... care taur din renumita rasă Simmenthal, într-un acces de furie, dădu drumul dorințelor și se urcă din două mișcări pe junincă, dar, de rușinea mulțimii, renunță la ceea ce avea de gând să facă...”

Cu care ocaziune, eu, corespondentul involuntar al ziarului de provincie „Năruința” am întocmit prezentul proces-verbal, pentru rubrica „Fapte pe măsură”, la care se aduce precizarea cum că, dacă acest „story” este privită din punctul de vedere al vacilor, ele fiind eroii principali, trebuie să dăm Cezarului ceea ce este al Cezarului și să nu ne împotrivim mersului lor înainte, al noilor experimente pe drumul spre noi și noi victorii, în opera de procreere și dobândire a locului fruntaș și, poate, chiar a locului celui mai bun, în întrecerea dintre vacile diferitelor despărțăminte, acum, în trecut și-n viitorul de aur al omenirii...

Corespondentul involuntar al ziarului „Năruința” către rubrica *Fapte pe măsură*

Se poate pune întrebarea – nota ziarul, într-un preambul către cititori – dacă acest scrib al satului s-a dovedit hâtru fără voie sau, dacă nu cumva rubrica *Fapte pe măsură* să fie cea vinovată, adică să-i fi ajutat celui ce scria, prin necesitatea de a reflecta numai la o anumită față a realității, ceea ce presupune eludarea sau denaturarea întregului? Pentru că, se întreba în continuare preambulul, ce l-o fi determinând pe corespondent să-și aleagă doar teme hazoase, când avea atâtea posibilități de a scrie despre lucruri grave? Să fie la mijloc firea românului obișnuit a face haz de necaz? Sau ceva mai mult?!

Mai degrabă, răspundea în continuare introducerea la articolul corespondentului, suntem încredințați că aceasta era firea lui, că lucrurile cele mai demne a fi luate în considerare i se păreau acestui corespondent doar cele legate de Vasile al lui Gheorghe a Scroafei și de vacile-eroine. Acest fapt neînsemnând că lucrurile nu aveau și o altă față, acea față care pe corespondent îl lăsa rece; la fel cum și pe alții, fața prezentată de corespondentul nostru îi lăsa, la rândul ei, rece...

Prin urmare, totul depindea din ce unghi de vedere privești realitatea sau ce anume vrei să vezi din ea: totul sau numai o parte din acest tot? La ce te uiți? Privești părțile hazoase? Și atunci iață ce iese: corespondența rubricii *Fapte pe măsură!* Vrei să vezi alte laturi ale realității? Citește celelalte pagini! Ce urmează de aici? Care este concluzia? Concluzia: că fiecare parte a lumii, a realității, care are mai multe fețe privite dintr-un unghi de vedere, are de partea opusă un alt unghi de vedere? Prin urmare, fiecare poate urmări doar ceea ce îi convine.

Altfel?!...

Altfel, corespondentul nostru se dovedește a fi expresia cea mai directă a limbajului folosit la un moment dat în discutarea unor probleme, în altă ordine de idei, lipsite de haz.

Prin urmare noi – ziarul – suntem cei implicați în atitudine, ci răspunzător este el, cel care comunică unui ziar de talia *Năruinței* asemenea întâmplări.

Să-i dăm iarăși cuvântul:

Gândind noi încercând să tragem concluzii cât mai largi cu putință și care să rămână valabile, dar mai ales urmărind procesul dialectic al devenirii, mărturisim fără falsă modestie a fi avut clipe de cumpănă, în care brațul cel mai greu al balanței s-a dovedit uneori cel al renunțării, dar noi nu, noi, carevasăzică am continuat să luptăm, ne-am întărit în suflet, dar mai ales la trup și ne-am spus că toate trebuie să aibă un bun sfârșit; așa că înzestrați cu răbdare, dotați cu ștergere cumpărate din fondul sindicatului, ștergere în jurul capului, precum și cu lighene cu apă rece la picioare, am continuat să susținem cum că nu se poate ca izbânda să nu fie de partea noastră. Așa că...

Așa că una dintre problemele ce păreau rezolvate era și aceea pe care tot reprimându-ni-o zile întregi am ajuns, într-un timp, atât de nervoși, încât la un moment dat, tot frecând problema în cap până ce simțirăm miros de creier ars, până la urmă nemaiputând rezista tensiunii, reprezentantul sătesc pe lângă ORACA a luat problema din cap în mână și a dat cu ea și cu pumnul în masă, zicând că:

– Cum se poate ca dintr-o vacă-eroină, dintr-o *iminență cenușie* de asemenea talie să fi ieșit un descendent care nu putea face cinste nici chiar *unei familii de ologofreni*?

Și de unde toți l-au privit la început cu stupefacție, pe urmă, pe rând, unul câte unul, și-au revenit și și-au dat seama că aceasta era într-adevăr o problemă importantă, de a cărei rezolvare adecvată depindea buna educare și obținerea unor descendenți demni de mamele lor eroine, în viitor...

Analizând problema în spiritul unei înalte responsabilități, în ședință s-a recunoscut, ei, da!, cum că, în cazul eroinei noastre se

poate spune că vițelul descindea dintr-o familie de mare viitor și de mare garanție și că s-ar fi putut bucura de toate condițiile necesare pentru creșterea, educarea și împlinirea tuturor laturilor personalității celui despre care discutau. De ce nu s-a întâmplat astfel? s-a întrebat comisia și, o dată cu ea, întreaga opinie publică.

Și-atunci, pentru imparțialitate, s-a recurs și s-a procedat ca la un tribunal, în care judecătorul-acuzator afirma bunele condiții de care dispusese progenitura, în timp ce apărătorul încerca să dovedească motivele evoluției vițelului într-o direcție de neînchipuit, alături de toate greșelile săvârșite...

Acuzatorul aducea ca argument suprem faptul că, pur și simplu, și asta părea de neînchipuit, vițelul nu s-ar fi putut bucura de toată dragostea maternă, de care ar fi trebuit să aibă parte!

De unde anume rezulta aceasta? Argumenta el că din faptul că mama sa, doamna vacă-eroină, era veșnic, mereu și neîncetat implicată în tot felul de pregătiri în vederea unor vizite *inopinante*. Așa, spre exemplu, zicea apărătorul evoluției vițelului și acuzatorul condițiilor care au determinat o asemenea involuție implacabilă, au existat momente când, ca să preîntâmpine o schimbare neprevăzută a direcției vizitelor, precum și a localităților unde membrii vizitatori urmau să se întrețină cu dobitoacele, ea, mama vacă era ținută într-un camion, împreună cu odrasla sa – e drept că în cele mai bune condiții –, dar oricând gata pregătită ca, de pe o platformă specială, îndată ce șoferul era anunțat spre ce localitate se îndrepta coloana oficială, ea vaca să fie transbordată pe o altă platformă de transport, care imediat demara și ajungea astfel să-și *descarce* marfa într-un grajd anume pregătit; așa că această doamnă vacă era în decursul aceleiași zile în câteva locuri diferite, în câteva grajduri diferite, spre a putea fi dată ca exemplu și arătată, admirată și laudată, în tot acest timp vițelul nefiind băgat în seamă decât rareori și fiind lipsit de o mângâiere serioasă și demnă din partea unei mame adevărate.

Ba se poate spune, susținea apărătorul – și-n acest caz partea aceasta în proces putea oricând să solicite plata unor daune de ordin